

har støttet Haandværket gennem Fagstoler eller hvad jeg tør kalde almindelige Fagstoler, Industri- eller tekniske Stoler, er en gammel Bevilling. Den er nu paa omtrent 100,000 Kr., og det maa man tage med, naar man vil regne, hvad der gives til Haandværkernes Faguddannelse. Fagstoler i snævrere Forstand, som komme de enkelte Fags specielle Uddannelse til Gode, har man haft i de sidste Par Aar. Jeg har selv foreslaaet den første af disse, og i Fjor fulgte en efter. Jeg siger selvfølgelig ikke, at det ikke er rigtigt at give disse Bevillinger, saa havde jeg ikke fremkommet med dem, jeg siger heller ikke, at man ikke skal gaa videre, men det naturlige Standpunkt er først at støtte de Stoler, som komme alle Haandværksfag til Gode. Om der ved Siden deraf kan være Tale om at gaa videre til Fagstoler, kunne vi forbeholde os at se, efterhaanden som Forholdene udbille sig. Det ærede Medlem klagede over, at Værtingeuddannelsen var vansteligere nu end i tidligere Dage. Deri giver jeg ham ganske Ret, men det er jo en Følge af den Retning, hele Udviklingen har taget siden Næringsloven af 1857, da man sprægte de gamle Kammer. Jeg siger selvfølgelig ikke dermed, at det havde været rigtigt i alle Maader at holde paa det gamle, men jeg tror alligevel, at heldigt havde det været, om man havde holdt Fagforeningerne i den Forstand, at de faldt sammen med Laugskredsene, saa at man havde haft Mestre, Svende og Værtinge indenfor samme Kreds. Jeg tror, at det vilde være Fagforeninger i bedste Forstand, Foreninger, som kun vilde komme til at befatte sig med de faglige Spørgsmaal. Jeg tror, det er et Savn. Jeg ser meget godt, at man ikke saa let kommer tilbage dertil. Det ærede Medlem nævnte forskellige Forhold vedrørende Tjenesten ved Jernbanerne. Det følger af sig selv, at det ikke er gørligt at følge med paa Enkeltheder i den Slags Ting; det er ikke opgjort paa den Maade; man maa have fat i de enkelte Tilfælde. Dem vil jeg heller ikke kunne have paa rede Haand; det følger af sig selv, men jeg skal tillade mig at gøre en almindelig Bemærkning til det ærede Medlem; saa kan Sagen komme nærmere for under Statsbanedriftens Ordning. Det er ganske vist saa, at det for Tiden er Ministeren eller Embedsmændene ved Statsbanedriften, der fastsætter en større Del af Lønningerne. Naar det ærede Medlem vil vide, hvilke Lønninger Ministeren selv fastsætter, saa fremgaar det af Lønningsreglementerne af 5te Marts 1887 og 2den Marts 1888, som vistnok vilde findes omdelte ved Statsbanedriften, i alt Fald er der trykte Oplysninger om dem. Andre

Lønninger fastsættes dels af Generaldirektøren, dels af andre Myndigheder ved Jernbanerne. Jeg nævner det, fordi jeg selvfølgelig derfor ikke kan hvert Øjeblik vide Besked om ethvert enkelt Forhold, ikke for at fralægge mig Ansvar, idet jeg fuldkommen erkender, at det er Ministeren, der skal have Indseende med og Ansvar for disse Forhold. Naar nu Ministeren skal fastsætte Lønningerne ved Jernbanen, kan han dog vel ikke handle aldeles vilkaarligt eller gøre, hvad han har lyst til, og hvad han kunde ønske at give de vedkommende i Løn. Jeg antager, at enhver vil erkende, at Ansvar for det Standpunkt kunde man ikke tage. Hvad er det saa naturligt for Ministeren at støtte sig til? Det er de Lovbetagelser, der foreligge fra Rigsdagen om Lønningsforhold og Vedtagelser paa Finansloven med Hensyn til Arbejds- og andre Forhold. Jeg skal f. Eks. henvise det ærede Medlem til Loven af 5te April 1889 om Post- og Telegrafvæsenets Lønningsforhold, og han vil endvidere kunne finde paa Finansloven mange Lønningsposter af lignende Art. Han vil erindre, eller i alt Fald ville de, der have været her, erindre, at naar der har været Tale om Lønningsforhold, f. Eks. i Post- og Telegrafvæsenet, hvor jeg dog har været saa heldig at faa en Lønningslov gennemført nogenlunde, har jeg paa hver eneste Lønning maattet tage Medgang mod, hvad jeg havde foreslaaet. Jeg maa altsaa noget eller væsentligt tage Hensyn til, hvilke Voteringer Tingene have gjort, dels i Form af Love, dels i Form af Bevillinger paa Finansloven, og det er det, jeg har gjort, ved de Lønningsregulativer, jeg har truffet. Vil det ærede Medlem undersøge dem nærmere, vil han finde, at mit Støn er saa vidt mulig gaaet noget højere. Det vil findes ved Sammenligning, at Lønningerne, hvor jeg har haft Lejlighed til at fastsætte dem, ere nok saa rundelige som paa Lønningsloven. Videre har jeg ikke troet at turde gaa. Jeg indrømmer selvfølgelig fuldkommen, at en Arbejder er sin Løn værd; han skal ogsaa have den, jeg maa fra mit Standpunkt og det Støde, jeg indtager og kun kan indtage, lægge nogen Vægt paa, hvad det ærede Medlem fremhævede i Gaar, at der er en overordentlig stor Søgning om alle disse Stillinger, hvad enten det gælder Stillingerne som Embeds- eller Bestillingsmand eller Arbejder. Der er ofte næsten Stormløb om at faa dem. Jeg skal altsaa ikke gaa i Enkeltheder paa dette Punkt, og jeg antager heller ikke, det kan forlanges. Kun skal jeg gøre Undtagelse med Hensyn til et enkelt Punkt, som det ærede Medlem fremdrog, fordi det slog